

SOFIA'S CAMPING

1

Moord in de camper

Lekker lezen
op vakantie!

SUSANNE HANIKA

Susanne Hanika

Moord in de camper

Sofia's camping-serie – boek 1

De Fontein

Het bord van donker gevlamd hout met het witte woord RECEPTIE erop hing nog steeds boven de deur. Zelfs de zwart metalen schoenschraaper in de vorm van een langgerekte teckel had de jaren overleefd.

Uitgeput door de lange wandeling vanaf het station zette ik mijn bagage vlak voor de deur neer, terwijl onwillekeurig een paar beelden van vroeger naar boven kwamen. Modderige schoenen, die ik als kind aan de teckel had afgeveegd. Zonnige zomermiddagen, die ik liggend op de bank naast de receptie had doorgebracht; de houten bank stond er ook nog. Waar had ik de sleutel nou gelaten die ik per post had ontvangen?

Doordat ik hem in mijn diepe en veel te grote handtas niet meteen vond, keek ik automatisch omhoog. Hoe vaak had mijn Nonna, de moeder van mijn moeder, niet uit dit raam gehangen en geroepen of ik eindelijk een keer kwam eten! Het raam zag ik meteen, want er hing een gewei boven. De 14-ender, zoals mijn opa hem altijd noemde.

Eindelijk vond ik de oude sleutel in mijn tas en ik stopte hem onhandig met mijn linkerhand in het sleutelgat. Maar dat was niet nodig geweest, want ik kon de deur zomaar openduwen, waardoor de deurbel net als vroeger melodieus klingelde. Dat is waar ook, Nonna had de receptie nooit op slot gedaan, dus waarom zou iemand daar nu mee zijn begonnen?

Met lamme armen en met grote tegenzin pakte ik mijn koffer en tas weer. Ik draaide me snel om toen ik achter me voetstappen hoorde, en zag een opgetutte oudere vrouw die met wiegende heupen naar het sanitairgebouw liep. Ik glipte snel naar binnen, deed de deur achter me dicht en haalde opgelucht adem. Na de treinreis van bijna negen uur had ik helemaal geen zin om campinggasten te zien. *Ik ben de kleindochter, ik heb de camping geërfd. En nee, u hoeft niet bang te zijn dat ik de camping ga beheren. Ik wil alles alleen maar regelen en de camping verkopen. Daarna ben ik weer weg.*

Dat was ik tenminste van plan.

Ik heb niets tegen Beieren, hoor. Ik bracht bijna elke zomer bij mijn Nonna door en mijn mooiste jeugdherinneringen liggen hier. Maar ik had geen verstand van zakendoen en had ook geen idee hoe je een camping moest beheren. Bovendien was ik er inmiddels aan gewend om in een grote stad te wonen. Doodse stilte en pikdonkere nachten waren echt mijn ding niet.

Met een diepe zucht zette ik mijn bagage gewoon midden in het vertrek. Ik liep naar het raam met de roodgeruite gordijnen en keek door het vieze raampje naar de camping. Eigenlijk was hier niets veranderd. Zelfs het kleine sanitairgebouw stond er nog net als twintig jaar geleden en ik durfde bijna te wedden dat de tegels nog altijd poepbruin waren. Ik kon er niet bij dat de mensen niet allang naar een modernere camping waren vertrokken, maar misschien geloofden ze nog altijd dat een staanplaats hier een lot uit de campingloterij was; deze camping bestond immers al zestig jaar. Twee kilometer verderop was nog een camping, maar zoals mijn Nonna altijd zei: die had gewoon geen stijl.

Bovendien lag Nonna's camping op een schitterende locatie, niet ver van Hirschlingen, maar toch naast uitgestrekte bossen en ongelofelijk idyllisch aan het meer.

Het Hirschgrundmeer.

Ik hoorde mezelf zuchten, heel zacht. Zelfs vanaf deze plek kon ik achter de hoge elzen het spiegelgladde water van het meer in de laatste zonnestralen zien schitteren. Beheers je, Sofia, dacht ik. Nu niet gaan zwijmelen of, nog erger, gaan huilen. Of stilstaan bij alles wat je hier hebt meegemaakt!

Op dat moment hoorde ik een auto aankomen en zag een Mercedes met een caravan erachter die op de binnenplaats stopte.

Als ik nu snel genoeg was, kon ik vanuit de receptie meteen het huis in lopen. Dat kon heel gemakkelijk, je hoefde alleen de oude houten achterdeur open te duwen. Maar nog voordat ik zelfs maar de kans had gehad om over mijn koffer te struikelen, hoorde ik het vertrouwde geklingel van de deurbel en kwam een oudere man binnen.

‘Goedendag.’ Zo te horen kwam hij uit het noorden van het land. ‘Ik zoek een plek voor een caravan en een auto. Eén volwassene en een hond.’

De hond was een kleine ruwharige teckel die probeerde achter de receptiebalie te komen.

‘We gaan sluiten,’ zei ik. Niet vandaag natuurlijk, maar wel binnenkort.

‘Wát zegt u? Het is nog maar vijf uur.’

Ik vertelde hem niet dat ik had bedoeld dat we voor altijd gingen sluiten. Hoe minder ik met hem

in discussie ging, hoe sneller ik het huis in kon en het dekbed over mijn hoofd kon trekken. Dus mompelde ik: ‘Nou ja, dan kijk ik wel even.’ Hoewel ik geen idee had wat ik daarmee zou kunnen bewerkstelligen, ging ik toch achter de balie staan en zag meteen dat de lade van de kassa niet gesloten was, maar halfopen stond. Hij zat vol bankbiljetten en een heleboel munten van één en twee euro. Op de balie lagen een plattegrond van de camping en een stapel vergeelde ansichtkaarten. Naast de computer, die zo te zien uit de steentijd van de informatietechnologie stamde, lag een briefje met de tekst *Actuele vrije plaatsen*. Op dit briefje stond een datum van acht maanden geleden; geen nuttige informatie dus. De nummers van de staanplaatsen aan het meer waren rood omcirkeld en eronder stond in een hoekig handschrift, ook met rode inkt: *Schmidkunz inschrijven*. Zo te zien had mijn Nonna dat nogal gehaast genoteerd.

Omdat ik niets zei vroeg de man: ‘En, moet u mijn legitimatiebewijs zien?’

‘Niet nodig,’ zei ik. Ik had geen idee hoe mijn Nonna dit zou hebben aangepakt. Bovendien kon het me niets schelen als de man er morgenochtend zonder te betalen vandoor ging. Eigenlijk had ik dat zelfs liever, want dan hoefde ik niet op te zoeken wat een overnachting kostte.

‘Ik ben Manfred,’ zei hij, omdat hij kennelijk niet kon begrijpen dat hij zich niet hoefde te legitimeren. ‘Manfred Murinski.’

‘Juist. Hmm, is het een idee, meneer Murinski, dat u even een rondje over de camping maakt om te kijken of het u hier eigenlijk wel bevalt?’

‘Of het me wel bevalt!?’ vroeg hij terwijl hij me met grote ogen aankeek.

‘Ja. Het gebeurt weleens dat iemand een camping helemaal niet ziet zitten. De toiletten bijvoorbeeld; soms zijn die niet schoon, of de tegels zijn te bruin.’ De tegels waren namelijk niet alleen bruin, maar hadden ook een patroon, zodat je nooit wist of er een spin, viezigheid of een patroon op zat.

Ik zweeg veelzeggend, maar hij bleef me met grote ogen aankijken. Juist voor de wc’s durfde ik mijn hand niet in het vuur te steken; het was immers al moeilijk genoeg om een goede schoonmaakster te vinden voor een huis dat door twee mensen werd bewoond.

‘We hebben ook geen echt strand. Het water is nog koud.’

In bepaalde weersomstandigheden zwommen ze al in het noorden van het land, terwijl ze in het zuiden dan nog een trui en jack droeg.

De man ging er niet meteen vandoor, dus zuchtte ik diep. ‘Zoek maar gewoon een plekje. Als u een lege staanplaats vindt, kunt u wel blijven.’

‘En dan kom ik terug om me in te schrijven?’ vroeg hij, bijzonder voorkomend.

‘Nee hoor, zet dan maar gewoon uw caravan neer en geniet van de avond.’

Dat zou ik namelijk ook graag willen doen.

Hij wist niets meer te zeggen en keek me aan alsof ik een buitenaards wezen was, of op z’n minst behoorlijk gestoord. Daarna draaide hij zich zwiingend om en vertrok.

Ik keek hem nog even na. Hij liep naar zijn auto, stapte in en leek op de passagiersstoel iets te zoeken. Misschien had ik hem echt bang gemaakt en reed hij toch meteen weg.

Vermoeid ging ik op de oeroude draaistoel zitten. Ik glimlachte weemoedig toen ik het gehaakte kleedje op de zitting zag. Nonna had dit cadeautje van een campinggast wel in ere gehouden; de gulle geefster was waarschijnlijk ook al overleden. Vermoeid trok ik mijn ballerina’s uit en deed de teen-slippers aan die hier stonden; mijn oma droeg in de zomer zelden iets anders. Ik was het liefst gaan huilen.

Niet alleen om Nonna. Ook door slaapgebrek, want ik had de hele nacht geen oog dichtgedaan. Je verliest immers niet elke dag je ontrouwe ellendeling van een echtgenoot. Maar nu ik op mijn – mijn, wat klonk dat raar! – camping was gearriveerd, leek het alsof de stress van de afgelopen dagen me te veel werd. Ik liet mijn hoofd op het bureaublad rusten. Heel even mijn ogen sluiten. Dan zou ik me vermannen en het huis binnengaan. Zeker weten.

Je gaat het allemaal regelen, dacht ik, en het gevoel dat ik niet meer kon opstaan verdween. Dit is de eerste dag van mijn nieuwe leven, zei ik tegen mezelf, ook al wist ik niet goed waar ik naartoe zou gaan nadat de camping was verkocht. En toen vielen mijn ogen dicht.

Later reconstrueerde ik dat ik tegen zessen in slaap was gevallen en dertien uur min of meer vast had geslapen. De laatste keer dat ik zittend aan een bureau in slaap was gevallen, was op mijn twaalfde geweest tijdens de rekenles. Toen had ik – heel gênant natuurlijk – ook gesnurkt en had ik een standje

gekregen; dat kreeg ik nu natuurlijk niet. Ik was die nacht één keer even wakker geschrokken; volgens de klok naast me was het toen net vier uur. Een hond had geblaft, of eigenlijk gejankt als een wolf.

Maar meteen daarna zweefde ik alweer boven het land van mijn dromen. Opeens bevond ik me op een enorme camping waar werkelijk alles met vlekkerige donkerbruine tegels was bedekt: de wc, de woonkamer en de keuken, en zelfs de badkamer die ik de rest van mijn leven zou gebruiken.

Toen klingelde er in mijn droom een belletje, net als het belletje in de receptie van mijn oma, en daarna werd mijn heerlijke slaap verstoord door een luid kabaal. Met een theatrale klap zette iemand twee plastic mandjes vlak voor me op de balie. Versuft zag ik een vrouw met knalrood geverfd haar die net van een feest leek te komen. En die kaiserbroodjes had meegenomen, hoewel ik geen idee had waarom.

‘Hallo, liefje,’ zei ze op een manier die me het gevoel gaf dat ik iets fout had gedaan. Ze had een vrij lage, mannelijke stem, alsof ze haar hele leven te veel had gerookt, gedronken of geschreeuwd – of misschien alle drie.

‘Hallo,’ antwoordde ik automatisch.

‘Net Elli,’ zei de vrouw met haar schorre stem. ‘Jij bent toch Elli’s kleindochter?’

Ik knikte. ‘Sofia Ziegler.’

‘Goed dat je er bent, liefje. Ik ben helemaal van slag!’ Daarom was ze hier kennelijk naartoe gekomen.

Vaag meende ik me haar van vroeger te herinneren. Was het echt mogelijk dat ze al twintig jaar naar deze camping kwam? ‘En wie bent u?’

Ze bekeek me van top tot teen, alsof ik Angelina Jolie had gevraagd wie ze was. ‘Evelyn,’ antwoordde ze kortaf.

Evelyn droeg een superstrak leren jasje met franje, een strakke spijkerbroek en cowboylaarzen met glittertjes. Alles was één maat te klein, maar daar leek ze geen probleem mee te hebben. Aan haar oren hingen zulke grote glimmende oorbellen dat haar oorlelletjes naar beneden werden getrokken.

‘Je moet meteen komen kijken. Nu. Direct.’

Ik was veel te versuft om haar tegen te spreken. Ik keek een beetje verward in de kleine spiegel die achter de balie hing en waarin ik mezelf ook zittend goed kon zien. Mijn oma had haar uiterlijk heel belangrijk gevonden, dus hingen overal in huis spiegels, zodat ze elk moment haar kapsel en make-up kon bijwerken. Mijn gezicht zat echter vol rimpels: ik had kennelijk met mijn rechterwang op iets gelegen dat een warrig patroon had achtergelaten. Maar ondanks mijn onmogelijke slaaphouding voelde mijn lichaam heel ontspannen, misschien doordat ik al eeuwen niet meer zo lang aan één stuk had geslapen.

‘Ik wil in elk geval een getuige bij me hebben, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Ze praatte tegen me alsof we elkaar al eeuwen kenden. Maar zoals ik wist was dit een vreemde gewoonte van de inwoners van Beieren: die kletsten met jan en alleman, op een manier waarop ieder ander alleen met zijn familie praatte.

‘Nee. Dat begrijp ik niet,’ zei ik eerlijk.

‘Liefje, je moet nu met me meekomen!’ beval ze, zonder uit te leggen wat ze met die getuige bedoelde.

Ik stond op en liep achter haar aan.

Toen Evelyn de deur van de receptie opentrok en ik werd verblind door de zon, voelde ik me gewoon opgefrist. Ik had het gevoel dat ik zweefde terwijl ik heuvelafwaarts over de camping slofte. De oude teenslippers van mijn Nonna kletsten bij elke stap op het asfalt, terwijl Evelyns hoge hakken energiek tikten en in een bijzonder agressief ritme het tempo aangaven.

De weg die naar het meer liep werd omzoomd door weelderig bloeiende donker- en lichtpaarse maagdenpalm. Het gras was prachtig groen, de bomen zaten in het blad, zelfs de takken van de berken waren groen en de zonnestrallen creëerden de mooiste kleuren. Ik voelde dat de stress van de afgelopen dagen steeds meer van me afviel.

Mijn Nonna zou nu genietend hebben geroepen: ‘Wat een heerlijke dag in mei!’ Waaraan ze misschien zou hebben toegevoegd dat mei echt de enige maand was die haar Napels liet vergeten. Maar ja, dat zei ze meestal ook in april, juni, juli en augustus. En ook als het ’s winters had gesneeuwd. Alleen als het mistig was en de mist lang bleef hangen, zei ze stijf en zeer overtuigend dat ze spijt had

van bijna elke seconde die ze ooit in Beieren had doorgebracht.

Wat ik zelf in Beieren miste was de wind. Aan de Elbe waaide het altijd stevig, waardoor je hoofd koel bleef.

Evelyn onderbrak mijn gedachten. ‘Ik heb vaak behoefte aan wat meer drukte, dus was ik gisteren naar de Ladies’ Night bij Erna. Zodoende was ik vannacht niet thuis. Als jij nu eens–’

‘Ja, ja,’ mompelde ik. Ik kon bijna niet geloven dat ik was vergeten hoe mooi het hier was. Genietend keek ik naar de rode en gele tulpen naast het sanitairgebouw. Het bloemperk zag er prachtig uit, alleen de conifeer ernaast was spuuglelijk.

‘Als je een keer mee wilt,’ zei ze onverstoorbaar, ‘je kunt zoveel cocktails drinken als je wilt.’ Aha, vandaar die kegel.

Hier rook het een beetje naar dennennaalden en naar de zomer, ook al was het nog maar mei. Misschien was het beter als ik de camping niet meteen verkocht, maar hier eerst nog een paar prettige weken doorbracht.

We liepen naar een enorme camper toe die een beetje apart stond. Ervoor stonden twee ingeklapte grijze campingstoeltjes tegen een campingtafel aan. We waren er al vlakbij toen de deur van de caravan ernaast openging en een oude man met ongekamd haar naar buiten kwam.

‘Gottfried,’ zei Evelyn.

Een beetje verbaasd hield ik mijn pas in. Droeg hij echt een pyjama?

‘Hm,’ zei Gottfried, waarna hij snel naar het sanitairgebouw liep.

‘Oké, moet je horen.’ Evelyn verbaasde zich kennelijk helemaal niet over Gottfrieds kledij. ‘Ik kom vanochtend dus heel vroeg thuis, en je zult niet geloven wat ik daar aantref!’

Ik ging nog langzamer lopen. Dit herinnerde me er namelijk aan dat mijn Nonna vaak had geklaagd dat de campinggasten zo’n bont gezelschap waren. En dat ze elke dag met andere problemen te kampen had. Misschien had iemand vannacht voor Evelyns camper overgegeven en verwachtte ze nu dat ik dat zou opruimen.

Dat ging ik dus echt niet doen! Want ik ging de camping verkopen, inclusief het braaksel – als dat maar duidelijk was!

Maar voordat ik kon protesteren opende Evelyn de deur van haar camper, waarna ze me energiek naar binnen duwde.

Lees verder in *Moord in de camper*

Sofia's camping-serie – boek 1
Eerste verschijndatum juli 2021

Oorspronkelijke titel *Der Tod kommt mit dem Wohnmobil*

Oorspronkelijke uitgever beTHRILLED – be, het e-bookimprint van Bastei Entertainment

This edition has been negotiated by Gudrun Hebel

Copyright © 2018 by Bastei Lübbe AG, Köln

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Studio Jan de Weijer

Omslagillustratie XXX

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 5782 0

ISBN luisterboek 978 90 261 5783 7

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tevens in de Sofia's camping-serie:

De dood gaat op kamp – deel 2

De dood houdt geen siësta – deel 3